

HỒI 295

Nộ Hải Chi Chiến

“K eng!”.

Hoa lửa bắn tung toé, phát ra tiếng kim thiết chạm nhau đinh tai nhức óc, cả tiếng gió mưa thét gào cũng không thể che lấp.

Tuy rằng Kim Chính Tông hoàn toàn không tình nguyện, nhưng luận về thời gian hay góc độ, Khấu Trọng đều hết sức tự nhiên, chuẩn xác tới từng phân từng hào, hoàn toàn toàn không có sơ hở, hơn nữa chiêu thức lại cực kỳ hiểm ác, khiến cho mâu thức của y hoàn toàn không có tác dụng, thậm chí còn bức y phải bay ngược trở lại thuyền lớn.

Điều khiến Kim Chính Tông trở tay không kịp nhất chính là đúng vào lúc Khấu Trọng bạt xuất Tinh Trung Nguyệt, khí thế lên đến đỉnh điểm, thì gã lại đột nhiên rút xuống chừng ba thước một cách kỳ lạ, chẳng những khiến thế công của y rơi vào khoảng không, mà còn phải hoảng hốt hồi mâu đỡ lấy đao thế như bài sơn đảo hải của gã, dẫn đến mất hết tiền cơ, càng không cần nói đến chuyện ngăn trở “Lôi Đỉnh” của đối phương phóng tới.

Khấu Trọng mượn thế trầm mình xuống thật nhanh, mũi chân điểm nhẹ lên đuôi thuyền, nhưng giờ thì gã cũng không còn sức để gia tăng kinh lực nữa, mà chỉ mượn lực đăng không, phóng về phía thuyền mình.

Kim Chính Tông tuy bị tuyệt chiêu thay đổi phương hướng trong nháy mắt của Khấu Trọng làm cho luống cuống thảm hại, nhưng đòn phản công của y trong lúc rối loạn cũng vẫn không phải tầm thường, mũi mâu tung hoành ngang dọc thoát tả thoát hữu trong một khoảng không giới hạn, đủ làm cho Khấu Trọng phải ứng phó tương đối vất vả, nếu không phải Khấu Trọng chiếm được thế chủ động, lại vì giao thủ trên không chỉ có thể một chiêu liễu đoạn, thì e là gã cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng.

Tất cả các huyết mạch trong khoảng từ năm đầu ngón tay đến bả vai cánh tay cầm đao của Khấu Trọng đều tê chôn, cảm giác khó chịu vô cùng, đến khi gã điểm chân lên đuôi thuyền mới vận khí hóa giải hết nội kinh của đối phương xâm nhập vào nội thể, từ đây có thể thấy được công lực họ Kim kia cao thâm dường nào.

“Rầm!”.

Khoái thuyền mượn thế sóng cộng với Loa Hoàn Kinh của Khấu Trọng, lao thẳng vào mạn bên phải nơi mũi thuyền địch, cách mặt biển chừng năm sáu thước, vụn gỗ bắn tứ tung.

Phía bên kia, sợi dây dài do Bốc Thiên Chí ném ra vượt qua khoảng cách năm trượng, đến đoạn giữa hai thuyền, vừa đúng lúc Khấu Trọng bay trở lại.

“Xào xào!”.

Những đám mây đen trĩu nặng bắt đầu bắn xuống những mũi tên mưa sắc lạnh, làm cho hải ám thiên hôn, cả thuyền lẫn người đều bị bao phủ bởi bóng đêm mênh mông.

Khấu Trọng vốn sợ đối phương sẽ phóng hỏa tiễn, giờ thì đương nhiên đã hoàn toàn yên tâm, gã đang định bắt lấy sợi dây của Bốc Thiên Chí để trở về thuyền thì đột nhiên cảm nhận được muôn vàn đạo tinh quang mang theo sát khí ngập trời từ phía sau truy tới.

Trong sát na ngắn ngủi, Khấu Trọng đã nhận ra mình không còn đường tránh, gã vội vàng lộn nhào một vòng, thò chân điểm lên đầu sợi dây đáng lẽ có thể khiến gã trở về thuyền an toàn kia để thay đổi phương hướng, bắn vọt người lên không, tránh khỏi một kích lăng lệ phi thường của đối phương trong gang tấc.

Sợi dây dài bị đầu mũi chân gã điểm lên biến thành hình sóng, khiến Kim Chính Tông bổ nhào vào khoảng không, song y cũng không hề hoảng loạn, muôn đạo tinh quang hóa thành một cây trường mâu duy nhất điểm nhanh vào sợi dây đang rụt về, mượn một chút lực đạo để tung mình bay chệch lên, tiếp tục tấn công Khấu Trọng đang ở trên không.

Người của hai bên đều chỉ biết trợn mắt há miệng ra nhìn, quên cả trận bão và mặt biển cuồng nộ có thể nhấn chìm hai con thuyền bất cứ lúc nào, chỉ thấy trận kịch đấu trên mặt sóng này kinh hiểm khôn cùng, khiến cho người ta phải nghẹt thở.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Kim huynh thật dũng mãnh!”.

Vừa nói Tinh Trung Nguyệt trong tay vừa chém ra, đúng vào cây trường mâu đang đâm tới eo hông gã.

Đao mâu chạm nhau, làm bắn ra những tia sáng chói mắt như pháo hoa trên mặt biển tối đen, vừa đẹp mắt vừa tràn đầy kinh lực.

“Chang!”.

Hai người đều như chạm phải điện.

Khấu Trọng bắn người lên cao, còn Kim Chính Tông không ngờ vẫn có thể mượn lực bay ngang, lướt về phía lâu thuyền, đồng thời vung tay ném vút cây trường mâu về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, biết rằng một mâu này đã quyết định gã tạm thời không thể quay lại chỗ bọn Bốc Thiên Chí.

Nên biết rằng hai thuyền đều đang lướt đi với vận tốc kinh người trong gió bão, nếu Khấu Trọng mượn lực đao mâu chạm nhau khi này để bắn về phía sợi dây Bốc Thiên Chí ném ra lần thứ hai thì rất có khả năng sẽ bắt được đầu dây để trở về thuyền. Nhưng một mâu Kim Chính Tông ném ra này lại không thể không đỡ, chỉ trong một sát na lưu lại đó, cự ly đã bị kéo giãn, khiến gã tuyệt đối không còn khả năng đuổi theo sợi dây cứu mạng kia nữa.

Lâm nguy bất loạn, Khấu Trọng lập tức quyết đoán: "Chỉ thúc đi trước đi, Khấu Trọng sẽ theo sau".

Nói đoạn đao liền chém ra như điện, đánh bay ngọn trường mâu đáng ghét xuống làn sóng cuộn trào hung dữ, còn gã thì mượn lực bay chéch lên cao, phóng thẳng xuống lâu thuyền đầy địch nhân đang lao tới.

Kim Chính Tông đã trở lại sàn thuyền sớm hơn gã một bước, một lượng nước biển lớn đang tràn vào từ lỗ hổng do "Lôi Đỉnh" của gã tạo ra, làm phá hoại khả năng cân bằng vốn rất hoàn hảo của chiếc lâu thuyền Cao Lệ.

Nghênh đón Khấu Trọng đầu tiên là song phủ của Quạt Ca, nhưng dù thế nào thì gã cũng không ngu đến nỗi để họ Quạt giữ chân, chỉ thấy gã chém ra một đao đánh bật y xuống sàn thuyền, rồi lại mượn lực dịch người sang ngang, tránh khỏi hơn mười cao thủ nam nữ đến từ Cao Lệ.

Nếu như trong số đó có một, hai người công lực bằng chừng bảy, tám phần của Kim Chính Tông thì Khấu Trọng quyết chẳng thể cầm cự được mấy chốc.

Có điều đến nước này, Khấu Trọng sớm đã có chủ định từ trước, gã quyết ý lên thuyền đối phương làm loạn một trận rồi lập tức nhảy xuống mặt biển đào sinh, cho dù phải bơi mười ngày mười đêm mới trở lại lục địa thì cũng còn hơn ở trên thuyền cho địch nhân loạn đao phân thân.

Chân vừa chạm đất, gã đã bật người phóng lên đài quan sát.

Bốn, năm võ sĩ Cao Lệ tràn lên, Khấu Trọng chẳng buồn nhìn, Tĩnh Trung Nguyệt lấp lánh đao quang, liền tiếp chém ra, đánh cho địch nhân nghiêng ngả nháo nhào.

Thân thuyền đột nhiên nghiêng ngả như muốn lật, rồi lại bất ngờ trở lại thẳng bằng.

Khấu Trọng thừa cơ lặn một vòng trên đài quan sát, phá vỡ hành lang, lộn xuống thông đạo dẫn ra khoang thuyền, tránh khỏi địch nhân từ bốn phương tám hướng ập tới. Lúc này trên thuyền lặn dưới biển đều tối om như mực, xòe năm ngón tay ra trước mặt cũng không nhìn thấy đâu, trời đất ngập tràn trong tiếng sóng âm âm, tiếng hò hét của địch nhân dường như chìm ngập trong tiếng gào thét cuồng nộ của biển lớn, mỗi người đều chỉ biết chờ đợi đợt sóng tiếp theo ập xuống.

Khấu Trọng đang định nhảy xuống biển thì thân hình đã bị kiếm khí bao trùm.

Dựa vào cảm giác gã cũng nhận ra được đối phương chính là đại kinh địch Kim Chính Tông, người này nhìn bề ngoài thì vẫn nhu nhô nhã, chẳng ngờ đến khi động thủ giao chiến lại dũng mãnh hơn bất cứ kẻ nào. Gã vội vàng nương người theo đao, liền tiếp chém xả hai chiêu, mỗi đao đều ẩn chứa biến hóa vô cùng vô tận phía sau.

“Cheng cheng!”.

Khấu Trọng thoát ra khỏi lưới kiếm, lướt về phía sau.

Gã cười lớn nói: “Kim huynh quả nhiên không thối da bò, dùng binh khí gì cũng hết sức thuận tay!”.

Kim Chính Tông không nói tiếng nào, trường kiếm rải ra hơn mười đóa kiếm hoa, cước bộ thoát tả thoát hữu, tấn công như điên cuồng.

Khấu Trọng vừa đánh vừa lùi, gã phát giác ra kiếm chiêu của Kim Chính Tông hoàn toàn khác biệt với mâu pháp lúc nãy, kiếm thức âm nhu, cuốn chặt lấy gã, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi, đoán ra được đối phương sợ mình nhảy xuống biển, nên quyết hạ sát bằng được.

Lúc này song phương đều chỉ có thể nhìn thấy thân hình đối thủ mờ mờ trong bóng đêm, còn những biến hóa khác hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác để ước đoán. Lâu thuyền càng lúc càng nghiêng dữ dội, khắp nơi vang lên tiếng đồ vật đổ vỡ gãy nát, kèm theo những tiếng kêu gào thảm thiết, tình cảnh hỗn loạn tựa như mặt nhật giáng lâm vậy.

Tất cả những người khác không biết đã đi đâu, chỉ còn lại Khấu Trọng và Kim Chính Tông đang quyết tử chiến.

“Bình!”.

Một con sóng lớn đập vào mạn thuyền, nước biển phủ trùm lên đầu lên mặt hai người, cước bộ của cả hai đều hết sức trầm ổn, vậy mà cũng phải nghiêng ngả trước sức mạnh vô tình của tự nhiên, cùng lúc đập người vào vách thuyền.

Khấu Trọng bắt đầu hiểu ra tại sao chỉ có mình Kim Chính Tông giao thủ với mình, vừa đập mình vào vách, gã đã thừa cơ phóng vút lên, trở lại đài quan sát trên nóc lầu thuyền, cảnh tượng đập vào mắt khiến gã không khỏi ngạc nhiên.

Sóng biển đã chinh phục cả người lẫn thuyền.

Những con sóng như những bức tường khổng lồ từ bốn phương tám hướng ập đến như bài sơn đảo hải, thuyền đã bị vào nước nên bên dưới đài quan sát, nước đã ngập lên tới tận mặt thuyền.

Tất cả người trên thuyền đều nghiêng ngả nháo nhào như những con rối, dòn cả vào một góc, sóng lúc cao lúc thấp, thiên biến vạn hóa, thậm chí trên những con sóng lớn lại có những con sóng khác, không ngừng hủy diệt chiếc lầu thuyền kiên cố.

Khấu Trọng vừa nghiêng đầu tránh được một chiếc thùng gỗ không biết ở đâu bắn tới, thì Kim Chính Tông đã vung kiếm đuổi tới nơi.

Lúc này gã không còn luyến chiến gì nữa, chỉ đỡ nhầu một chiêu rồi nhảy xuống bên dưới.

Kim Chính Tông đuổi theo như bôn với hình, kiếm phong đâm thẳng vào bối tâm gã, tựa như Khấu Trọng là cừ nhân sát phụ của y vậy.

Thuyền đang nghiêng hẳn về phía trái, lại thêm có một con sóng lớn ập đến nên Khấu Trọng cước bộ không vững, hạ thân xuống sàn thuyền liền ngã nhào, lăn một vòng.

Lầu thuyền lao vào giữa hai con sóng khổng lồ, rồi bị nhấc bổng lên như đăng vân giá vũ, trên dưới trái phải đều là nước biển, lúc Khấu Trọng lăn nhào dưới sàn thuyền, nước biển lại đột nhiên rút đi, làm con thuyền lại nổi lên mặt biển, cái cảm giác đầu vầng mắt hoa, không thể phân biệt được phương hướng ấy quả thực không thể nào hình dung được.

“Bình!”.

Gã đập người vào lan can thuyền.

Lúc này người nào người nấy đều chỉ lo giữ mạng mình, không ai còn nhàn rỗi để ý xem ai là đồng bọn ai là địch nhân nữa.

Trong bóng đêm, Kim Chính Tông bật người lên cao, quyết ý tìm kiếm Khấu Trọng truy sát.

“Rắc rắc!”.

Trong tiếng thét gào cuồng nộ của biển cả, cột buồm đổ vật xuống như bị trúng thương trí mạng, đúng vào vị trí Kim Chính Tông đang lao tới.

Khấu Trọng bật dậy hét lớn: “Cẩn thận đó!”.

Nói đoạn gã lộn người một vòng, lao xuống mặt biển mênh mông, lòng thầm nhủ “chư quân cẩn trọng!”.

oOo

Từ Tử Lăng đột nhiên tỉnh lại.

Dùng “tĩnh” để hình dung quả thật không thỏa đáng lắm, bởi vì gã không hề ngủ.

Đó là một trạng thái tinh thần khác với lúc luyện Trường Sinh Quyết thừa trước, toàn thân thư thái, trong tĩnh thấy động, thời gian tựa như hoàn toàn ngưng lại.

Gã “tĩnh” lại, bởi bên ngoài La Hán Đường vang lên tiếng chổi quét sột soạt.

Trong lòng thầm kinh hãi.

Ngoài kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Nếu là Thiên Quân Tịch Ứng, chắc không có tâm địa tốt như vậy, còn nếu là hòa thượng tới đây quét dọn, vậy tại sao bỏ mặc những bức tượng đồ nát trong này, mà chỉ lo quét lá rụng ngoài kia. Mà cho dù người đó không biết gì về chuyện trong La Hán Đường hôm trước, thì quét dọn cũng nên từ trong ra ngoài, chứ không như vậy.

Bao nhiêu nghi vấn lướt qua đầu gã trong chớp mắt.

Khẽ mở mắt. Từ Tử Lăng lập tức giật mình ngạc nhiên, thì ra trời đã sáng bạch.

Như vậy có nghĩa là gã đã ngồi trong La Hán Đường này cả đêm, nhưng cảm giác chỉ như thời gian một cái búng tay.

Từ Tử Lăng từ từ đứng dậy, bước tới chỗ tường hôm trước bị An Long phá thủng, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy mặt trời đã lên tới đỉnh tháp, dưới ánh dương quang rực rỡ, một vị lão tăng áo xám đang khom người chuyên tâm nhất trí quét vườn.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Chào đại sư!”.

Lão tăng đột nhiên thẳng người, lập tức trở nên cao lớn hùng vĩ, không còn vẻ già nua cằn cỗi nữa. Chỉ nghe lão chậm rãi nói: “Không còn sớm nữa! Mong thì chủ không trách lão tăng làm phiền!”.

Từ Tử Lăng sớm đã nhận ra đây không phải một hòa thượng bình thường, mà rất có thể là cao nhân Phật môn đến đây đối phó với Tịch Ứng, nếu đúng là vậy, vị lão tăng này rất có thể là một trong Tứ đại thánh tăng, bằng không thật chẳng khác nào đến đây để dâng mạng cho họ Tịch cả.

Nghĩ đoạn, gã ngượng ngùng nói: “Tiểu tử nhất định đã trở ngại đại sư quét dọn La Hán Đường, mong đại sư lượng thứ! Hà, chi bằng bên trong để tiểu tử phụ trách cho!”.

Lão tăng áo xám từ từ quay người lại, hân hoan nói: “Thí chủ có tâm ý là được! Quét dọn Phật đường là chức phận của lão nạp, không thể mượn tay người khác”.

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, chỉ thấy râu và lông mày của lão hòa thượng này đều bạc trắng, gương mặt uy nghiêm nhưng cũng không thiếu vẻ hiền hòa, sống mũi ít nhất cũng phải dài hơn người thường một tấc, trông rất đặc biệt, hai mắt khép hờ, nhãn thần nội liễm, khiến gã có cảm giác đối phương là một vị cao tăng rất có đạo hạnh.

Từ Tử Lăng khẽ nhún vai rồi mỉm cười nói: “Đại sư đã kiên trì như thế thì đành làm phiền vậy, tiểu tử không dám quấy rầy nữa”.

Lúc gã quay người định đi thì bên tai chợt vang lên tiếng “bình”, trong sát na ấy, đầu óc Từ Tử Lăng hoàn toàn trống rỗng, ngoài tiếng động kia thì không còn gì khác nữa, kỳ quái hơn nữa là sống lưng của gã dường như cũng bị thanh âm kia chấn động, vô cùng dễ chịu, cảm giác quái dị tuyệt luân.

Từ Tử Lăng giật mình dừng bước, thở dài nói: “Chiều này của đại sư thật lợi hại, không biết là thủ công pháp gì, có lẽ tuyệt đối không hề thua kém Thiên Ma Âm của Chúc Ngọc Nghiên đâu”.

Hòa thượng không trực tiếp trả lời, mà chậm rãi nói: “Đây là Chân Ngôn Chú có thể giáng ma phục yêu của Phật gia, quan trọng nhất là tay lão nạp kết thành Đại Kim Cương

Lưu Ân, thông qua âm phù chân ngôn đặc biệt, chấn động khí mạch tương ứng trong nội thể thí chủ, sinh ra hiệu lực phi thường”.

Từ Tử Lăng vẫn không quay đầu lại: “Đại sư đột nhiên thi triển Chân Ngôn Chú với tiểu tử, không biết là có ý gì?”.

Lão hòa thượng từ từ đáp: “Bởi vì thí chủ là người đại trí đại tuệ”.

Từ Tử Lăng ung dung cười cười nói: “Nếu đại sư muốn chỉ tiểu tử và Phật môn có duyên, vậy thì người nhầm rồi! Tiểu tử trong lòng tuy tôn kính Phật môn, nhưng tuyệt đối không có ý nhập môn hoặc tu hành gì đâu”.

Hòa thượng dịu giọng nói: “Chỉ cần ngộ được thanh tịnh chính là tu hành rồi, cần gì nhắc đến nhập môn xuất môn chứ. Nhập thế chính là xuất thế, nhập môn khác gì xuất môn, tâm bình lặng chính là Phật tâm”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên quay người lại: “Không biết phải xưng hô đại sư thế nào?”.

Hòa thượng chấp tay lại nói: “Chân Ngôn”.

Từ Tử Lăng động dung thốt: “Thì ra là Chân Ngôn đại sư, chẳng trách người lại tinh thông Chân Ngôn Chú Pháp, lời của đại sư ẩn hàm thiền cơ sâu sắc, có phải muốn điểm hóa cho tiểu tử ngu dốt này hay không?”.

Chân Ngôn đại sư mỉm cười nói: “Thí chủ chẳng những không phải là người ngu dốt, mà còn có duyên với Phật, có duyên với nơi này. Sáng sớm nay lão nạp đến đây quét dọn, thấy thí chủ nhắm mắt tọa thiền giữa các tượng La Hán, hai tay tự nhiên kết thành thủ ấn, cuối cùng là Thủ Vô Vi Ấn, khiến cho lão nạp ngộ ra nhiều điều, lão nạp vẫn còn chưa cảm tạ thí chủ nữa”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Nếu không phải đại sư nói ra, tiểu tử thật sự không biết mình từng làm những động tác này, Thủ Vô Vi Ấn là như thế nào vậy?”.

Chân Ngôn đại sư chậm chậm ngồi xếp bằng, sắp mặt trang nghiêm như đang xót thương cho nhân thế, tả chưởng mở ra, thủ tâm hướng lên trên, mu bàn tay đặt lên đầu gối.

Từ Tử Lăng không tự kềm chế được cũng ngồi xuống theo, gật đầu nói: “Đại sư nói không sai, đây chính là thủ thế lúc tiểu tử tỉnh lại, chỉ là không biết nó lại có cái tên hay như vậy mà thôi! Hà! Thủ Vô Vi Ấn...”.

Chân Ngôn đại sư mỉm cười nói tiếp: “Người khác thì dùng thủ ấn khởi phát nội tâm, còn thí chủ lại dùng nội tâm khởi phát thủ ấn, đây không phải là huệ căn thì là gì?”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ nếu Khấu Trọng mà nghe những lời này thì hồng bát, hẳn nhất định sẽ cho rằng mình chắc chắn sẽ xuất gia làm hòa thượng. Nghĩ đoạn, gã cười khổ nói: “Chuyện này và huệ căn có lẽ không có quan hệ gì, đại khái chỉ là ngày nghỉ gì, đêm nằm mộng đó. Tất cả đều vì trước khi nhập tịnh tiểu tử đã từng luyện theo các thủ ấn của tượng La hán, lúc đả tọa tự giác làm theo mà thôi”.

Chân Ngôn đại sư ngạc nhiên bật cười nói: “Thí chủ không chịu thừa nhận thì thôi cũng được! Nhưng thí chủ không thể phủ nhận mình không có hứng thú với thủ ấn của Phật gia đúng không? Phật môn có thuyết Tam mật, thì chủ có muốn nghe không?”.

Từ Tử Lăng không hiểu nói: “Đại sư là thế ngoại cao nhân, tại sao lại hứng thú với một kẻ phạm nhân tục thế như tiểu tử vậy? Chẳng lẽ ngài không sợ tiểu tử gây chuyện thị phi, thậm chí là ác đồ phá hoại tượng La hán trong kia hay sao?”.

Chân Ngôn đại sư không đáp mà hỏi ngược lại: “Thí chủ có biết thế nào là tọa thiền, thế nào là thiền định không?”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Vấn đề thâm ảo như vậy, mong đại sư chỉ điểm”.

Chân Ngôn đại sư gật đầu, nghiêm mặt nói: “Nhất niệm bất khởi gọi là tọa, bản tính bất loạn gọi là thiền, ngoại bất động gọi là thiền, nội bất loạn gọi là định. Ngoại thiền nội định, nên gọi là thiền định”.

Từ Tử Lăng suy nghĩ giây lát rồi nói: “Có phải đại sư quan sát thấy tiểu tử tọa thiền nhập định mà cho rằng tiểu tử có duyên với Phật, mà ra công điểm hóa không? Ôi! Thực ra tiểu tử chỉ muốn luyện thành một thứ công pháp hồng tru sát Tịch Ứng mà thôi, ngoài ra không còn ý nào khác”.

Song mục Chân Ngôn đại sư xạ ra những luồng dị quang cao thâm khó hiểu: “Người thành thật thẳng thắn, hoàn toàn không có tham tâm tục niệm như thí chủ cho dù trong không môn cũng vô cùng hân hữu. Hơn trăm năm nay, lão nạp trước sau đã đi thăm năm ngàn sáu trăm năm mươi hai ngôi danh tự cổ sát cả ở Trung thổ lẫn ngoại vực, cuối cùng đã mang tất cả thủ ấn nhìn thấy được quy nạp trong Cửu Tự Chân Ngôn Ấn, nay thấy thí chủ có duyên, lại không có dục tâm tham niệm, quả là dị số”.

Từ Tử Lăng cung kính nói: “Thì ra đại sư đã hơn trăm tuổi! Ôi! Tiểu tử thất kính rồi! Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn của đại sư chắc hẳn vô cùng cao diệu, tại sao không truyền cho người trong Phật môn! Hà... có phải tiểu tử quá nhiều chuyện không? Đã có đại sư tọa trấn ở đây, Thiên Quân Tịch Ứng nào dám tác oai tác quái nữa”.

Chân Ngôn đại sư lắc đầu nói: “Ngày tháng của lão nạp không còn nhiều nữa, khó mà tìm được người có duyên để truyền thụ Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn, Cửu Tự Chân Ngôn này dùng ở Phật thì là {hạt, dùng ở võ thì là võ. Lão nạp nhất tâm hướng Phật, bình sinh chưa từng động thủ với người, thí chủ hiểu không?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Tiểu tử minh bạch, chỉ cần đại sư chân ngôn xuất khẩu, dù là hạng cùng hung cực ác, cũng phải tiêu tán hết hung niệm ác tâm. Có phải như vậy không?”.

Chân Ngôn đại sư nở một nụ cười chất phác, hiền hòa nói: “Tất nhiên không phải vậy. Hướng hồ đối tượng lại là cao thủ ma công thâm hậu như Tịch Ứng, tâm chỉ kiên định như nam thạch không thể lay động, cả chân ngôn cũng không có tác dụng, bởi vậy nên nơi này càng cần thí chủ bảo hộ”.

Từ Tử Lăng hoài nghi hỏi: “Cửu Tự Chân Ngôn có thể dùng để tu hành, duyên có gì lại có chuyện nhận được hay không nhận được?”.

Chân Ngôn Đại sư nói: “Cửu Tự Chân Ngôn tưởng chừng đơn giản mà lại rất phức tạp, người không có duyên sẽ không hiểu được mà coi như gió thoảng bên tai, cả đời cũng không có thành tựu. Nói thực lòng, trước khi thí chủ kết ấn thiền định sáng nay, lão nạp chưa từng nghĩ rằng Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn có thể trực tiếp ứng dụng trên võ công, giờ thì lại động trần tâm, nếu thí chủ cự tuyệt thì rất có thể vì thế mà tối nay lão nạp không thể đạt thành chánh quả”.

Từ Tử Lăng cười khỏ nói: “Xin đại sư chỉ bảo, tiểu tử rửa tai lắng nghe!”.

- o O o -